

han vil tilkendegive overfor sine Embedsmænd, at det kan ikke tillades dem at spekulere med denne Viden; hvis de gør det, drager det alvorlige Følger efter sig. Det er altsaa et ganske direkte Spørgsmaal, jeg stiller; her er ikke Tale om at faa en Afhandling af den højtærede Minister om personlig Frihed med Hensyn til Spekulationer, om Finansministerens Stilling, om, hvad man kan vente sig af Fremtidens Finansministre og Generaldirektører o. s. v., men her er Tale om, hvorvidt Resultatet af denne Diskussion med paafølgende Afstemning skal være, at de vedkommende Embedsmænd faar det Indtryk, at Finansministeren dog nok egentlig mener, at den Sag kan man ikke saadan blande sig i —, naturligvis, det hører sig ikke til: man maa vente, at Embedsmændene selv forstaar saa meget af hele deres Stilling, at de ikke spekulerer o. s. v. Nej, vi maa have rent Mel i Posen, vi maa vide, hvorledes den højtærede Minister staar i denne Sag, og derfor vil jeg ikke, som jeg bebudede, tage dette Ændringsforslag tilbage, før jeg faar klår, bestemt Besked. — Den højtærede Finansminister vilde gerne gøre det til, at det var som at læse en Slags Detektivroman, dette, at Folk ved at studere Kuponhæfterne fik et enestaaende Kendskab til disse Forhold. Det ligger i, at den højtærede Minister, hvad han jo paa ethvert Trin af dette Lovforslags Bane har vist, i en enestaaende Grad mangler Kendskab til Børsforhold, ellers vilde den højtærede Minister vide, at det, som de vedkommende faar at vide, netop er det, som alle Spekulanter gerne vil vide, det er den egentlig afgørende Vejledning for dem for alle Papirernes Vedkommende. Jeg tror ikke, at Tiden vil strække til for mig til at forklare dette for den højtærede Finansminister; det er ogsaa ganske ligegyldigt, om den højtærede Minister forstaar den Side af Sagen eller ej, jeg skal blot have en Erklæring fra ham om, at han — for at gentage det — vil tilkendegive overfor de Embedsmænd, der skal have med dette Tilsyn at gøre, at det — for at bruge hans eget Udtryk — er en Selvfølge, at de ikke maa spekulere, og at det, hvis de gør det, kan drage alvorlige Følger efter sig.

Den højtærede Finansminister gentog en Misforstaaelse, som han gjorde sig

skyldig i i Landstinget, idet han dér paa-stod, at der var en Modsætning imellem mit Standpunkt og Højres, en Modsætning, som skulde ligge i, at jeg havde været med til at ombytte Ordet „udlevere“ med „indsende“. Jeg skal i den Anledning oplyse, at jeg med Hensyn til selve dette Ord „indsende“ har udtalt: „som det hedder med et høfligere Udtryk“. Jeg har altsaa ingen Vægt lagt derpaa: Men da den højtærede Finansminister derefter kom nærmere ind paa Spørgsmaalet, sagde jeg følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Det findes i Tidenden Sp. 1406: Efter at denne Ændring er indført, vil Finansministeriet sikkert ikke „blot fordi en Tilsynsmand kommer og siger: Nu kunde jeg have Lyst til at se Blankethæfterne, indlade sig paa at forlange at faa dem indsendt. Ved Ændringen er paa overordentlig klar og tydelig Maade understreget, at Indsendelsen kun er det usædvanlige“ — hvori altsaa ligger, at det sædvanlige skulde være, at Hæfterne ikke blev indsendt, eller med andre Ord, at Undersøgelsen blev foretaget paa Stedet. Dette er imidlertid en mindre væsentlig Ting, og jeg skal ikke hænge mig i det.

Jeg kan heller ikke give den højtærede Minister Ret i, at det er en ligegyldig Ændring, der er foretaget i den saakaldte Skatteparagraf. Jeg synes ikke en Gang, det er høfligt overfor Landstinget at sige det. Den højtærede Finansminister udtalte, at der var en fuldkommen mikroskopisk Forskel mellem det, han havde foreslaaet: „i det Omfang“, Finansministeren bestemmer, og det, der nu staar: „indenfor en saadan Begrænsning“ o. s. v. Jeg maa dog sige, at efter almindelig dansk Sprogbrug er det klart, at naar der i Loven staar, at Bestemmelsen af Omfanget tilkommer en Autoritet, saa har denne Ret til at bestemme det videst mulige Omfang; naar der derimod staar, at det overlades ham at indskrænke en vis Myn-dighed, peger dette i stik modsat Retning.

Vigtigere end disse Uenighedspunkter mellem den højtærede Finansminister og mig er imidlertid Spørgsmaalet om Arbitragen. Jeg maa vedblivende sige, at jeg ingenlunde føler mig overbevist af, hvad der i saa Henseende er udtalt hverken af